

*Tu ești un alt eu—
O catedrală a corpului
You Are Another Me—
A Cathedral of the Body*

Adina Pintilie

Kunsthalle Bega

Tu ești un alt eu—O catedrală a corpului.

Despre estetica și etica Adinei Pintilie

O introducere de Cosmin Costinaș și Viktor Neumann

Există o dimensiune extrem de actuală în proiectul artistei și cineastei Adina Pintilie *Tu ești un alt—O catedrală a corpului*, cea mai recentă etapă a cercetării sale de lungă durată, - dezvoltate prin multiple limbaje artistice, - asupra politicii și poeziei intimității, și o asumare hotărâtă a unui „împreună” dincolo de granițe și binarități. Prezentând lucrări noi ale artistei, proiectul a reprezentat România la cea de-a 59-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă Bienala de la Veneția 2022 și este, anul acesta, expus pentru prima dată în România, la Kunsthalle Bega, în deschiderea programului cultural al *Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii*. În ziua de astăzi, corpul uman a devenit, încă o dată, un «*câmp de luptă*» al ideologiilor, un pretext pentru anxietăți culturale și politice, duse la extrem de declanșarea recentă a unui război atroce pe continentul european, un război motivat de o ideologie imperialistă și naționalistă și de un etos fascist. În mijlocul acestui reviriment al ideologiilor de dreapta, manifestat peste tot în lume și accelerat în timpul pandemiei – care a înregistrat și o deturnare a discursurilor legate de autonomia corpurilor – Pintilie imaginează un spațiu contemporan pentru transgresarea barierelor ce ne despart și înlocuirea lor cu afecțiune și devotament reciproc. Contribuind la discuțiile actuale legate de reevaluarea normativității de gen, sexualitate, diversitate și abilitate fizică, perspectiva distinctă a Adinei Pintilie este transmisă prin cosmosul și estetica sa vizuală unice, precum și printr-o reconsiderare seducătoare a rolului și puterii imaginii în mișcare, prin a sa politică a privirii și prin potențialul său de a media și de a traduce, de a rearticula și redefini felul în care ne raportăm la ceilalți și la propriile noastre corpuri.

De dinainte de cuvinte

Cum comunică emoțiile, senzațiile și traumele întâmpărate în momentul formării inițiale a sinelui, care au fost adesea reprimare și căroră li s-a refuzat exprimarea, care au fost transmise prin legături generaționale și societale, toate în timpul perioadei de dezvoltare *de dinainte de cuvinte*? Cum relatezi istoriile recunoscute și nerecunoscute și dorințele adânci care ne modelează profund intimitatea și afinitățile? Și ce rol poate juca elocvența corpului – și ale corpurilor care se mișcă împreună –, cu propriul lor vocabular și gramatică alcătuite din expresii senzoriale care pot fi departe de actele vorbirii, dar la fel de grăitoare și semnificative?

Adina Pintilie: „Laura, încerc de ceva vreme să înțeleg de ce fac genul acesta de cercetare și ce anume caut. De ce sunt aici, în dormitorul vostru? Și simt că n-am reușit încă să exprim de ce mă aflu aici. Din cauză că nu țin de zona cuvintelor, cred. Vine de mai demult.”
Laura Benson: „De dinainte de cuvinte?”

Pe parcursul ultimului deceniu, Adina Pintilie a desfășurat o cercetare artistică, pe multiple platforme, a intimității, cercetare inspirată, printre altele, de constelațiile familiale, teoria atașamentului, psihosomatica, terapia traumei și practici de *bodywork*. Ea explorează modul în care copilăria timpurie - dezvoltarea noastră cognitivă și social-afectivă din acea perioadă formativă - are un impact profund asupra felului în care ne raportăm la ceilalți și navigăm prin lume. Pornind de la o practică artistică ce construiește comunități, și printr-o colaborare de lungă durată cu cercul său de protagoniști și membri ai echipei, Pintilie investighează constructe corporale experiențiale pentru eliberarea intimității. Prezentarea publică a acestei cercetări, pe platform artistice diverse, a fost inaugurată în 2018 de filmul său de lung metraj *Touch Me Not* și a fost extinsă de atunci prin simpozioane, performance-uri și expoziții. Reprezentarea de către Pintilie a României la ediția din 2022 a Bienalei de Artă de la Veneția a adus lucrări noi ale artistei – o serie de instalații multimedia, o sculptură cinematografică și o instalație VR – care vor fi prezentate, într-un format reconfigurat de expoziție, în spațiul de artă contemporană Kunsthalle Bega din Timișoara.

Circumscrie paradoxului de verbalizare a senzațiilor și experiențelor din etapele formative timpurii, de dinainte de cuvinte, propunerile metodologice și vizuale ale Adinei Pintilie evidențiază nevoia unor gramatici, gesturi și traduceri alternative în și dincolo de domeniul imaginii în mișcare și al corpurilor care se mișcă. În timp ce *Nu mă atinge-mă* a făcut valuri datorită poziționării inedite între realitate și ficțiune, între studiul sensibil, (auto)biografic, orientat spre interior, și practicile procesuale și participative, bazate pe comunitate, amintind de tradiția artei ca mijloc curativ, Tu ești un alt eu se manifestă, la rândul său, ca un hibrid, de data aceasta sub forma unei expoziții: o experiență senzorială pe mai multe canale, care se transformă într-o metaforă a procesului de *oglundire* (*mirroring*) psihologică și filmică, un platou de filmare ce găzduiește un apparatus cinematografic deconstruit, o privire stilizată asupra unor procese de grup complexe, desfășurate pe parcursul unui deceniu, și o propunere de cercetare în domeniul tehnologiei - și relaționării - în realitatea virtuală. Pintilie extinde poziția sa artistică și etică împotriva categorizării, dualismului și polarizării, și asupra deciziilor sale formale, fuzionând ceea ce în mod tradițional este reprezentat ca opus: artificul și autenticitatea, inhibiția și voyeurismul, (auto)cenzurarea și (auto)descoperirea, precum și propria sa postură, în continuă transformare, ce oscilează între artistă/cineastă și protagonistă, analistă și analizată, cea care oferă îngrijire și cea care o primește. Explorarea acestei multitudini de poziții și relații devine apoi un podium de reflecție asupra tuturor fațetelor ambivalenței din noțiunile contemporane ale empatiei.

Tu ești un alt eu

Titlul *Tu ești un alt eu* trimite la salutul mayaș *In Lak’ech Ala K’in*, și e deschis unor multiple interpretări: o poziție etică în favoarea interdependenței, a relaționării și a unității cosmologice; o practică a onorării Celuilalt; un memento că acțiunile noastre au un impact asupra mediului înconjurător; și un *statement* performativ ce modifică

realitatea socială și are potențialul de a fi – mergând pe urmele interpretării Evei Kosofsky Sedwick dată teoriei „actului vorbirii” – în același timp, transformativ în prezent și o promisiune către un posibil viitor.¹ În căutarea unor moduri de interdependență fără relații de dominație, titlul articulează, de asemenea, concepția Adinei Pintilie asupra producției artistice ca fiind intrinsec legată de viețile, gândirea și activismul comunității sale de colaboratori: venind din țări, generații și medii diferite, colaboratorii său explorează cu toții, și practică, în viețile lor profesionale și personale, moduri de cunoaștere și acțiune centrate pe corporalitate. Aceștia îi includ, printre alții, pe performerii Hermann Müller și Dirk Lange, activiștii pentru drepturile celor cu dizabilități Christian Bayerlein și Grit Uhlemann, artista performativă și profesoara Laura Benson și activista transsexuală și lucrătoarea sexuală Hanna Hofmann. Prin intermediul unui cadru intens participativ, nu numai că se estompează granițele dintre biografiile lor trăite și cele ficționalizate, dar, prin a renunța la integrarea tradițională într-un scenariu prestabilit, însăși gramatica materialului filmat este influențată de acest proces. Inspirându-se dintr-o varietate de tehnici din practicile terapeutice și corporale, Pintilie utilizează o metodologie *sui generis* – descrisă de artistă ca un proces de *incubație emoțională* –, în cadrul căruia lucrează cu ateliere filmate, jurnale video și proceduri de re-constituire cinematografică și mizanscenare a realității. În diferite *configurații*, *protagoniștii* explorează împreună intimitatea, relaționând prin conversație, grija față de celălalt, dans sau atingere. Astfel, *Tu ești un alt eu* lucrează cu niște corpuri care sunt tandre unul față de celălalt, corpuri ce își oferă sprijin reciproc în procesele de auto-descoperire, corpuri care le fac pe celelalte să se simtă dorite și atrăgătoare, corpuri care acceptă conflictele în relațiile lor ca modalitate de a-l înțelege pe celălalt, ca pe sine însuși, la un nivel mai profund. Corpuri care dansează singure, ca o formă de vindecare, și orgiastic cu ceilalți, dansul fiind – potrivit Silviei Federici – esențial în procesul de „*reapropriere a propriului corp, de reevaluare și redescoperire a capacității sale de rezistență, de expansiune și celebrare a puterilor sale, individuale și colective*”.²

O catedrală a corpului

Inevitabil, explorarea de către Adina Pintilie a psihodinamicii care ne modelează intimitatea se extinde și asupra internalizării normelor, a fobiilor și a sentimentelor de vină sau rușine, asupra felului în care convingerile patologene se întipăresc în corpurile și dorințele noastre și, cel mai important, asupra modurilor în care ne putem elibera de ele, prin practici și viziuni contemporane ale spiritualității, ce sunt deschise către expresii diverse ale sexualității și relaționării. Astfel, titlul face referire la relația complexă dintre creștinism și intimitate – *Touch Me Not* trimite cu gândul la dojana adresată de către Isus Mariei Magdalena după Înviere – și la forțele care naturalizează anumite corpuri și dorințe, în timp ce le patologizează pe altele. În căutarea sa de forme noi, non-violente, de practici spirituale, Pintilie se înscrie în tradiția artiștilor și gânditorilor care revaluează politicile dorinței „*departe de ritualurile și interdicțiile credințelor religioase și înspre moduri de experiențiere ‘înrupate’ (‘embodied’) care nu sunt pre-definite și pre-determinate*.”³ Pintilie pune în scenă posibilități ale intimității

¹ Eve Kosofsky Sedwick, *Touching Feeling*, Durham: Duke University Press, 2003.

² Silvia Federici, *Beyond the Periphery of the Skin: Rethinking, Remaking, and Reclaiming the Body in Contemporary Capitalism*, Toronto: Between the Lines, 2020, p. 123.

³ Jack Halberstam, *Wild Things: The Disorder of Desire*, Durham: Duke University Press, 2020, p. 6.

care se situează dincolo de scenariile regimurilor bazate pe heteronormativitate și pe deplinătatea aptitudinilor fizice, și care, din punct de vedere istoric, au avut de suferit la nivel de reprezentare – ori, mai degrabă, la nivel de reprezentare nestigmatizantă. Acest lucru devine evident mai ales în demersul venețian de „*reprezentare*” a unei țări, inițiat în perioada în care formarea statului-națiune modern a devenit un catalizator pentru impunerea unei *normalități/normativități*, încurajând în consecință omogenizarea corpurilor și a practicilor corporale.⁴ Proiectul răspunde astfel în mod specific și istoriei deosebit de dificile a societății românești, în ceea ce privește raportarea la propriile noastre corpuri, la intimitate și sexualitate și, prin extensie, la solidaritatea dintre indivizii care alcătuiesc națiunea noastră veșnic fracturată.

Marea parte a sferei publice și a normelor culturale românești rămân modelate pe de o parte de conceptele tradiționale de rușine și de pierdere a reputației, pe de altă parte de ideile și paradigmele culturale formulate de intelectualitatea întreblică, cu perspectivele sale profund conservatoare și de extremă dreaptă. Cultura oficială și instituțională românească a dezbătut foarte rar tema intimității și a corpului și, atunci când a făcut-o, a fost aproape exclusiv din perspectivele romantizante ale autorilor și gânditorilor de sex masculin. Perioada comunistă, mai ales în ultimele sale două decenii, a impus una dintre cele mai dure forme de control biopolitic al corpurilor din istoria țării (mergând de la interzicerea avorturilor și a contracepției până la incriminarea homosexualității), în contextul unei moralități stricte, adânc înrădăcinate în familii și societate, și al supravegherii reciproce. Maltratarea sistematică și neglijarea criminală a copiilor cu diversitate funcțională din orfelinate au reprezentat probabil apogeul eșecului moral al regimului și al decăderii generalizate a solidarității sociale din ultimii ani ai lui Ceaușescu. După ‘89, ele au stârnit una dintre primele dezbateri naționale și internaționale despre cine și cum reprezintă națiunea și cine este exclus din ea, despre rușine și responsabilitate colectivă. Această rană nerezolvată a fost începutul traumatic al perioadei postcomuniste, ce a înregistrat o revenire masivă a religiozității instituționalizate și a unor noi forme de conservatorism la nivelul tuturor păturilor sociale, lucru care a complicat și mai mult discuția despre intimitate. Dată fiind revoluția teoretică, culturală și politică care s-a produs în lume în ultimii patruzeci de ani, legată de felul în care ne înțelegem identitățile, în relație cu propriile corpuri, origini și contexte, cu dorințele și imaginarea sinelui, deschiderea unei conversații la scară mai largă pe aceste teme în contextul românesc este mai necesară ca niciodată. Cu atât mai mult, cu cât România pare astăzi să manifeste tendința de a adopta o versiune hipertrofiată a discursului reacționar de dreapta în detrimentul libertății personale, înainte chiar de a începe să recunoască la un nivel profund problemele noastre individuale și colective legate de intimitate și corporalitate.

Proiectul a fost din start conceput luând în considerare locul de prezentare, astfel încât să contrabalanseze dialogic spațiul arhitectural încărcat de istorie al Pavilionului național al României, ce păstrează liniile drepte și unghiurile rigide ale arhitecturii

fasciste a timpului său, precum și pecetea contractului original semnat de Benito Mussolini și de Nicolae Iorga, prin care a fost înființat ca instrument de reprezentare națională în anii premergători celui de-al Doilea Război Mondial. În acest context, Pintilie pune în discuție narațiunile complexe ale normativității instituționalizate și negarea lor tradițională a corpului, atât în România, cât și în alte părți ale lumii, transformând pavilionul încărcat de istorie într-o *catedrală* contemporană care celebrează corpul și conexiunile umane dincolo de orice preconcepție. Contribuția sa la Pavilionul României se înscrie în linia artiștilor care pun în discuție, pe parcursul ultimelor două decenii, problematica reprezentării naționale și a rolului artei în acest proces, apelând în mod frecvent la strategii artistice radicale, și oglindind adesea dezbateri mai largi din societatea românească. Pe fundalul acestor istorii, Pintilie adoptă o perspectivă a reprezentării ce oferă posibilități ale acestei transformări atât de necesare, prin colaborare, participare și *experimentarea unor moduri de a trăi*⁵ care ne-ar putea conduce la un vocabular dincolo de cuvinte. Așa cum notează Antonio Centeno, coleg cineast și activist pentru drepturile oamenilor cu diversități funcționale: „*Reprezentarea sexualității este importantă nu atât pentru că arată o realitate, ci pentru că o construiește.*”⁶

Aducerea acestei expoziții la Timișoara, locul unde a început Revoluția din '89, - primul oraș-martir liber al României, acum Capitală Europeană a Culturii -, adaugă noi straturi conversațiilor complexe deschise de proiect. Aici, în spațiul Kunsthalle Bega, Pintilie și echipa sa au recreat atmosfera Pavilionului României de la Bienala de la Veneția, conceput ca o experiență multimedia imersivă complex coregrafiată, care invită publicul s-o experimenteze în totalitatea sa. Spațiul expozițional este ocupat de trei lucrări diferite, dar complementare. O instalație video impunătoare pe șase canale, ce îi întâmpină pe vizitatori în spațiul deschis și întunecat, facilitează procesele de comunicare și de stabilire a legăturilor de intimitate și invită la autorefecție și la trecerea dincolo de ecranul dintre protagoniști și public. Dincolo de cele șase ecrane, o sculptură cinematografică dezvăluie un apparatus optic ce a jucat un rol esențial în procesul de cercetare: sistemul de teleprompter care face trimitere la platoul de filmare inundat de lumina albă filtrată, - spațiul heterotopic al auto-descoperirii colective și tămăduitoare din inima acestui proces. Spațiu care îi invită pe vizitatori să se descopere unul pe celălalt, și să-și intuiască potențialul de transformare și vindecare.

Pe măsură ce înaintăm în spațiul expozițional, *Tu ești un alt eu* se continuă cu o instalație de realitate virtuală, dezvoltată de Pintilie împreună cu colectivul de designeri VR Augmented Space Agency și CINETic – Centrul Internațional de Cercetare și Educație în Tehnologii Inovativ Creative al Universității de Artă Teatrală și Cinematografică București. Făcând posibilă întâlnirea protagoniștilor într-un mediu 3-D simulat și explorarea granițelor tot mai estompate dintre virtualitate și corporalitate, instalația pune astfel sub semnul întrebării noțiunile tradiționale de prezență fizică ca o condiție sine-qua-non a intimității, accesibilității și autonomiei.

⁴ Lennard J. Davis, „Bodies of Difference: Politics, Disability, and Representation”, in *Disability Studies: Enabling the Humanities*, ed. Brenda Jo Brueggemann, Sharon L. Snyder și Rosemarie Garland-Thomson, New York: Modern Language Association of America, 2002, p. 101.

⁵ Amia Srinivasan, *The Right to Sex*, London: Bloomsbury Publishing, 2021, p. 106.

⁶ Antonio Centeno Ortiz, „We Are Here to Transform. We Want Everything. We Demand Desire”, *Crip Magazine*, nr. 3, ed. Eva Egermann, Iris Dressler, Vienna – Bergen, 2019. Textul a fost prezentat pentru prima dată în 2019 la Adunarea de la Bergen în cadrul „Parlamentului corpurilor”.

După Timișoara, proiectul își va continua traiectoria internațională, fiind prezentat în Germania în octombrie 2023 la Württembergische Kunstverein Stuttgart. Cu ocazia reiterărilor sale viitoare, va fi lansată o publicație, concepută atât ca o crestomație ce dă voce filosofilor și artiștilor care au influențat practica și gândirea Adinei Pintilie și comunității sale de colaboratori, cât și ca o documentare cuprinzătoare a expozițiilor și a programelor respective de mediere din Veneția, Timișoara și Stuttgart. Detalii suplimentare despre publicație puteți găsi pe website-ul și pe canalele noastre de media socială.

Suntem profund recunoscători comunității de colaboratori ai Adinei Pintilie, care trec, fiecare dintre ei, cu curaj și vulnerabilitate, prin procese profunde de auto-descoperire, în fața și în afara camerei de filmare, continuând să ne împărtășească cu generozitate propriile lor experiențe și să exploreze arhivele intime și emoționale împreună cu cineasta, echipa sa și, prin urmare, cu publicul. În numele tuturor celor din echipă și al Adinei Pintilie, mulțumim echipei curatoriale a proiectului Timișoara 2023 pentru încrederea acordată, Grupului BRD Société Générale pentru susținerea sa fără precedent în crearea unui spațiu expozițional fără bariere, Institutului Cultural Român pentru sprijinul care a continuat după reprezentarea României la Bienala de la Veneția și ne îndreptăm cea mai profundă recunoștință către toți partenerii, susținătorii și colaboratorii noștri.

Suntem foarte recunoscători pentru ocazia de a fi colaborat cu o echipă de profesioniști incredibil de dedicați, coproducătorii noștri de la Kunsthalle Bega, Alina Cristescu, Andreea Drăghicescu și Bogdan Rața, care, în timpul foarte scurt pe care l-am avut la dispoziție, și-au unit forțele pentru a pune în practică acest proiect cu cel mai mare devotament. Și, în sfârșit, îi suntem profund recunoscători Adinei pentru că ne-a permis cu extremă generozitate să facem parte din universul și comunitatea sa și să învățăm din imaginația și etica sa o manieră diferită de a ne regăsi pe noi înșine și pe ceilalți. Pentru amândoi, a fost o experiență extraordinar de transformatoare și de neuitat.

Câteva cuvinte despre artistă

Artista și cineasta Adina Pintilie s-a născut în 1980 la București și locuiește la București și Hamburg. Cercetarea sa artistică multi-platformă, extinsă pe parcursul unui deceniu, legată de intimitate, politicile contemporane ale corpului, și estetica și etica producției de *moving image*, include instalații, performance-uri, film și proiecte de realitate virtuală și este alimentată de colaborări de lungă durată și o cercetare transdisciplinară.

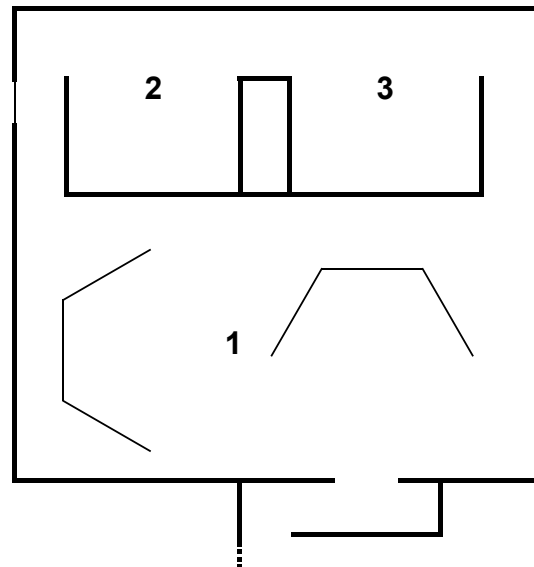
Filmul său de lung metraj *Touch Me Not* a primit premiul Ursul de Aur la ediția din 2018 a Berlinalei și a fost nominalizat la Premiile Academiei Europene de Film. A fost distribuit în cinematografe în peste patruzeci de teritorii și prezentat la festivaluri și instituții culturale precum MoMA New York, ICA Institute of Contemporary Art Londra, Bozar Palais des Beaux Arts Bruxelles, Harvard Film Archive, Festivalul de Film BFI din Londra, Festivalul de Film din Sarajevo, IDFA Festivalul Internațional de Film Documentar Amsterdam, Festivalul Internațional de Film din Toronto, Viennale, Festivalul Internațional de Film Karlovy Vary. Filmul s-a bucurat de un ecou deosebit în presa internațională, cu recenzii pozitive în publicații precum cele din *New York Times*, *Hollywood Reporter*, *IndieWire*, *Los Angeles Times*, *Sight & Sound*, *Télérama*, *Les Inrockuptibles*, *Die Welt*, *Die Zeit*, *Libertatea*, *Adevărul*, *Observator Cultural* și *Revista Arta*.

Documentarul său *Nu te supăra, dar...*, a avut premiera în 2007 la Festivalul Internațional de Film de la Locarno în competiția Cinești ai prezentului, a câștigat premiul Golden Dove la DOK Leipzig, premiul pentru cea mai bună regizoare la Festivalul Internațional de Film Contemporan din Mexico City și a fost prezentat în peste cincizeci de festivaluri internaționale de film, precum Festivalul Internațional de Film din Salonic, Festivalul Internațional de Film Mediteraneean din Montpellier, Festivalul de Film din Trieste, Festivalul Internațional de Film Francofon din Namur, Documenta Madrid, Dokfest München, Festivalul Internațional de Film din Moscova, Festivalul Internațional de Film din Sarajevo și Festivalul Internațional de Film din Varșovia. Filmul său de scurt metraj *Oxigen* a avut premiera în 2010 la Festivalul de Film din Rotterdam, a fost nominalizat pentru Cel mai bun film de scurt metraj la Premiile Industriei Românești de Film și prezentat, printre altele, la Festivalul Internațional de Film BAFICI Buenos Aires, Festivalul Internațional de Film Varșovia, Festivalul Internațional de Film Montpellier, Festivalul Internațional de Film din Bilbao, Festivalul Internațional de Film Salonic și Festivalul Internațional de Film Tampere.

Scurtmetrajul său *Jurnal #2* a câștigat în 2013 Premiul Zonta la Festivalul Internațional din Oberhausen și a fost prezentat, printre altele, la Festivalul Internațional Belo Horizonte și la Festivalul Internațional de Film din Sofia. Scurtmetrajul *Balastiera #186* a avut premiera la Festivalul Internațional de Film de la Locarno și a fost premiat cu Mențiune Specială la Festivalul Internațional de Film din Trieste din 2009 și Premiul al doilea la Festivalul Internațional de Film din Miami.

Pintilie este profesoară la Departamentul de Cinema al Universității de Arte HFBK din Hamburg. A predat în diverse instituții internaționale precum Academia de Arte Media HKM din Köln, Școala Norvegiană de Film, Berlinale Talents, Universitatea de Arte din Stockholm, Universitatea York din Toronto, Universitatea Națională de Teatru și Film din București, SOURCES 2 și Festivalul de Film din Teheran. A fost membră a juriului, printre altele, la Competiția Oficială Berlinale, Competiția Pardi di Domani din Locarno, Competiția Internațională a Festivalului de Film din Trieste, Premiul Eurimages Lab a Festivalului de Film din Karlovy Vary, Festivalul Internațional de Film Indielisboa, Festivalul Internațional de Scurtmetraj din Oberhausen, Competiția Nordică a Festivalului Internațional de Film din Goteborg, secțiunea First Appearance a Festivalului Internațional de Film Documentar IDFA din Amsterdam, secțiunea Next Masters a Festivalului Internațional de Film DOK din Leipzig.

În momentul de față, Pintilie lucrează la producția următorului său film de lung metraj *Moartea și fecioara* și continuă proiectul său de cercetare artistică multi-platformă.

1 *ADINA PINTILIE (2022)*

Instalații de film cu 6 canale și text asociat, pe perete

PRIVIREA

Durată: 3 min

CUM RĂMÂNE CU CORPUL TĂU

Durată: 4 min

METAMORFOZĂ

Durată: 3 min

ARMA ȘI COPILUL

Durată: 12 min

AL TREILEA CORP

Durată: 3 min

RUGĂCIUNEA (fragment)

Durată: 2 min

CRED CĂ SUNTEM PRIVIȚI

Durată: 5 min

2 *RETINA INVERSATĂ (2022)*

Sculptură cinematografică

Durată: 3 serii de film x 11 min. 20 sec. fiecare

3 sisteme teleprompter (ecrane TV + oglinzi semitransparente + camere și accesorii) & un braț robotic pentru cameră

Tehnică: modelare și printare 3D

Design și construcție 3D:

H3 Studio - Andrei Mitișor, Răzvan Pascu & Marius Dumitrescu

3 *ÎN CĂUTAREA CORPULUI PIERDUT (2022)*

Instalație multimedia imersivă, cu video mapping și experiență VR

Durată: 15 min

Concept și proiectare VR:

AUGMENTED SPACE AGENCY

(Ciprian Făcăeru, Sabin Șerban, Dan Făcăeru)

* toate lucrările prin amabilitatea artistei

Adina Pintilie: "Laura, I'm trying for a while to understand why am I doing this kind of research and what am I looking for, why am I in your bedroom? And I feel I still haven't managed to express why I am here. I think because it's not in the words area. It comes from earlier on."

Laura Benson: "Before words?"

You Are Another Me—A Cathedral of the Body. On the aesthetics and ethics of Adina Pintilie

An Introduction by Cosmin Costinaș and Viktor Neumann

There is a particular timeliness about artist and filmmaker Adina Pintilie's project *You Are Another Me—A Cathedral of the Body*, the latest stage of her decade-spanning multi-platform research on the politics and poetics of intimacy and a rigorous embracing of togetherness beyond borders and binaries. Showcasing new works of the artist, the project represented Romania at the 59th International Art Exhibition - La Biennale di Venezia 2022, and this year, it is one of the opening exhibitions of the cultural program of Timisoara 2023 European Capital of Culture, as a Romanian premiere. Today, once again, the body has become a contested site for ideologies, a pretext for cultural and political anxiety, brought to the extreme by the recent outbreak of an atrocious war on the European continent, a war motivated by an imperialist, nationalist ideology and fascist ethos. Amidst this resurgence of right-wing ideologies, seen throughout the world and accelerated during the pandemic—which also saw a hijacking of the discourses on body autonomy—Pintilie imagines a contemporary site for the transgression of divisions towards mutual affection and devotion. While contributing to the current conversations towards reassessing the normative in gender, sexuality, bodily ability and diversity, Pintilie's distinctive perspective is conveyed through her singular visual cosmos and aesthetics as well as through a seductive rethinking of the role and power of the moving image, its politics of the gaze, and its potential to mediate and translate, to rearticulate and redefine how we relate to each other and to our own bodies.

Before Words

How to communicate the emotions, sensations, and traumas that are ingrained in the time of the initial formation of the self, that have often been repressed and denied expression, that have been passed down through generational or societal ties, all during the developmental period *before words*? How to narrate the recognized and unrecognized histories and submerged desires that profoundly shape our intimacies and affinities? And what role might the eloquence of the body—and of bodies coming together—play, with their own vocabulary and grammar composed of sensorial

expressions that might be remote from speech acts, but are just as poignant and meaningful?

Over the course of the past decade, Adina Pintilie has been conducting a multiplatform artistic research on intimacy, informed by Family Constellations, attachment theory, psychosomatics, trauma therapy, and bodywork practices amongst other sources. She explores how our early childhood - our cognitive and social-emotional bonds at that time in our development, - has a profound impact on how we later relate to others and navigate the world. Departing from a practice of community building and nurtured by long-term dialogue with her circle of protagonists and team members, Pintilie explores experiential, embodied imaginations for liberating intimacy. The multi-platform’s diverse public presentation was inaugurated with her feature film *Touch Me Not* in 2018 and has been extended through symposia, performances, and exhibitions ever since. Pintilie’s representation of Romania at the 2022 Venice Art Biennial unveils new works by the artist, - moving image installations, a cinematic sculpture, and a virtual reality extension, - which will be presented in a reconfigured exhibition format at Kunsthalle Bega art space in Timișoara.

Framed by the paradox of verbalizing the sensations and experiences of the earliest formative stages, *before words*, Pintilie’s methodological and visual propositions emphasize the need for alternative grammars, gestures, and translations within and beyond the fields of the moving image and moving bodies. While *Touch Me Not* made waves due to its idiosyncratic positioning between reality and fiction, between sensitive, inward (auto-)biographic study and community-based and processual workshop practices, reminiscent of the traditions of art as curative means, *You Are Another Me* expresses itself as a hybrid as well, now in the form of an exhibition: a multi-channel sensorial experience turning into a metaphor for psychological and filmic mirroring, a film set hosting a deconstructed cinematic optical apparatus, a stylized peek into decade-spanning intricate group processes, and a research proposition in the field of VR technology and relationality. Pintilie extends her artistic and ethical stance against categorization, dualism, and polarization to her formal decisions by merging what is traditionally rendered as opposing: artifice and authenticity, inhibition and voyeurism, (self-)concealment and (self-)discovery, and her own ever-shifting position that oscillates between artist/filmmaker, protagonist, analyst, analysand, caregiver, and the recipient of care. Her exploration of this multitude of positions and relations then becomes a podium from which to think through all facets of ambivalence in contemporary notions of empathy.

You Are Another Me

You Are Another Me borrows its title from the Mayan greeting *In Lak’ech Ala K’in*, which is open to a number of interpretations: it is an ethical stance towards interdependence, relationality, and cosmological unity; a practice of honouring

¹ Eve Kosofsky Sedwick, *Touching Feeling* (Durham: Duke University Press, 2003).

² Silvia Federici, *Beyond the Periphery of the Skin: Rethinking, Remaking, and Reclaiming the Body in Contemporary Capitalism* (Toronto: Between the Lines, 2020), 123.

³ Jack Halberstam, *Wild Things: The Disorder of Desire* (Durham: Duke University Press, 2020), 6.

the Other; a reminder that our actions affect the environment; and a performative utterance that alters social reality and bears the potential to be—following Eve Kosofsky Sedgwick’s interpretation of ‘speech act’ theory—simultaneously transformative in the now, and promissory towards a possible future.¹ Striving for modes of interdependence without relations of domination, the title additionally articulates Pintilie’s conception of artistic production as intrinsically interconnected with the lives, thinking, and activism of her community of collaborators: spanning across countries, generations, and backgrounds, her collaborators all professionally explore or enact embodied practices or knowledges. They include performers Hermann Müller and Dirk Lange, disability rights activists Christian Bayerlein and Grit Uhlemann, performer and teacher Laura Benson, and transgender activist and sex worker Hanna Hofmann, among others. Through a highly participatory setting, not only are the lines between their lived and their fictionalized biographies blurred, but, by leaving behind the traditional embeddedness with a predetermined script, this also impacts the filmed material’s grammar itself. Inspired by a variety of techniques of therapeutic and bodywork practices, Pintilie employs an unwonted methodology, - coined by the artist as the process of *emotional incubation*, - departing from filmed workshops, video diary, or the *staging of reality*. In different setups, the protagonists explore intimacies with one another, relating to each other through conversation, caring, dance, or sex. Thus, *You Are Another Me* works with bodies being tender towards each other, bodies providing support to one another in their ongoing self-discoveries and self-actualizations, bodies making other bodies feel desired and desirable, bodies that embrace conflicts in their relationships as a means to understand the other, as much as oneself, at a deeper level. These are bodies that dance restoratively on their own and orgiastically with others, as dance is—following Silvia Federici—central to “*the reappropriation of our body, the revaluation and rediscovery of its capacity for resistance, and expansion and celebration of its powers, individual and collective.*”²

A Cathedral of the Body

Inevitably, Pintilie’s exploration of the psychodynamics that shape our intimacy extends to the internalization of norms, phobias, and feelings of guilt or shame, how our bodies and our desire register pathogenic beliefs, and, most significantly, how to undo them, through contemporary notions and practices of spirituality that are affirmative towards diverse expressions of sexuality and togetherness. Once again, the title signals a complex relationship between Christianity and intimacy—*Touch Me Not* refers to Jesus’ post-resurrection rebuke to Mary Magdalene—and the forces that naturalize certain bodies and desires while pathologizing others. Animated by the longing for non-violent forms of spiritual practices, Pintilie aligns herself with artists and thinkers who re-evaluate the politics of desire, “*away from the rituals and prohibitions of religious belief, and toward indeterminate modes of embodiments.*”³ Pintilie enacts modes of intimacy that are outside the script of heteronormative and able-bodied regimes and that historically lack representation—or rather, non-

⁴ Lennard J. Davis, "Bodies of Difference: Politics, Disability, and Representation," *Disability Studies: Enabling the Humanities*, eds. Brenda Jo Brueggemann, Sharon L. Snyder, and Rosemarie Garland-Thomson, (New York: Modern Language Association of America, 2002), 101.

stigmatizing representation. This becomes particularly significant within the Venetian undertaking of “*representing*” a country, initiated in a period when the formation of the modern nation-state became a catalyst for an *enforcement of normalcy*, conversely fuelling a homogenization of bodies and embodied practices.⁴ The project thus also specifically responds to the particularly fraught Romanian history of dealing with bodies, intimacy and sexuality, and by extension with solidarity between the individuals forming a perpetually fractured nation.

Much of Romania’s public sphere and cultural norms remain shaped by traditional concepts of shame and losing face as well as by ideas and cultural paradigms formulated by the intellectual milieu of the pre-war era, with its profoundly conservative and far-right perspectives. Official and institutional Romanian culture has rarely debated themes of intimacy and the body, and when it did, it was almost exclusively from the romanticized perspectives of mostly male authors and thinkers. The communist period, particularly in its last two decades, had enforced one of the harshest regimes of biopolitical control of bodies in the country’s history (including banning abortions and contraception and criminalizing homosexuality) in a context of strict grassroots morality and mutual surveillance. The criminal maltreatment and negligence of institutionalized differently-abled children represented perhaps the lowest point of the regime’s moral failure and generalized decay of social solidarity in Ceaușescu’s last years. After the Revolution of 1989, this opened up one of the first national and international conversations about who represents the nation and who is excluded, about collective shame and responsibility. This was the traumatic beginning of the post-communist era, which saw a major resurgence of institutionalized religiousness and new forms of conservatism across social classes, further complicating the conversation on intimacy. Given the theoretical, cultural, and political revolution that occurred internationally in the past forty years in regards to how we understand our identities in relation to our bodies, backgrounds, desires, and imaginations of the self, the start of a broader conversation on these issues within the Romanian context becomes ever more necessary. Even more so as, Romania seems to have nowadays the tendency to adopt a hypertrophied version of the reactionary right-wing discourse against personal freedom, even before a deep acknowledgement of our individual and collective issues with intimacy and corporeality began.

This project was site-specifically conceived to dialogically counter the haunted architectural space of the Romanian Pavilion at Giardini, that maintains the rigid straight lines and angles of the fascist architecture of its time, as well as the mark of the original contract signed by Benito Mussolini and Nicolae Iorga, founding it as an instrument of national representation in the years preceding World War II.

Against this background, Pintilie engages with complex narratives of institutionalized normativity and their habitual denial of the body, in Romania as well as elsewhere, transforming the historically loaded pavilion into a contemporary *cathedral* that

⁵ Amia Srinivasan, *The Right to Sex* (London: Bloomsbury Publishing, 2021), 106.

⁶ Antonio Centeno Ortiz, “*We Are Here to Transform. We Want Everything. We Demand Desire.*,” *Crip Magazine* #3, eds. Eva Egermann, Iris Dressler (Vienna and Bergen, 2019), 14. The text was originally presented during the “Parliament of Bodies” at Bergen Assembly 2019.

celebrates the body and human connections beyond any preconceptions. Pintilie’s contribution to the Romanian Pavilion is inscribed in a lineage of artists who have responded over the past two decades to the question of national representation and art’s role in this process, frequently employing radical artistic strategies and often mirroring broader debates in Romanian society. Against the backdrop of these histories, Pintilie adopts a perspective on representation that offers modes for this longed-for transformation through the means of collaboration, participation, and *experiments of living*⁵ that might lead us to a vocabulary *beyond words*. As Antonio Centeno, fellow filmmaker and activist for the rights of people with functional diversity, notes: “*The representation of sexuality is important not so much because it shows a reality but because it builds it.*”⁶

Bringing the exhibition to Timișoara, the place where the ‘89 revolution set off, - the first free martyr city of Romania, now an European Capital of Culture, - adds therefore further layers to the complex conversations the project has been opening. Here, in the Kunsthalle Bega space, Pintilie and her team have recreated the atmosphere of the Romanian Pavilion at the Venice Biennial, conceived as a choreographed, immersive multimedia experience that is encouraged to be experienced in its entirety. The exhibition space is inhabited by three different, yet complementary works. A large 6-channel film installation welcoming the visitors in the dark and wide space allows for processes of communication, bonds of intimacy, and is an invitation to self-reflection and to permeate the screen between the protagonists and the public. Behind the 6 screens, a cinematic sculpture reveals an optical apparatus instrumental to the research process: the teleprompter system referencing the white film-set, - heterotopic site for collective and restorative self-discovery at the core of this process - which exposes the visitors to each other, and to each other’s potential for transformation and healing.

Further inside the exhibition space, *You Are Another Me* finds an extension through a virtual reality installation, developed by Pintilie together with CINETic International Center for Research and Education in Innovative and Creative Technologies of the National University of Theatre and Film Bucharest, as well as the Bucharest based collective Augmented Space Agency. Encountering the community of collaborators in a simulated 3-D environment and exploring the increasingly blurred lines between virtuality and corporeality, the installation thus challenges traditional notions of physical presence as prerequisite for intimacy, accessibility, and agency.

Following its presentation in Timișoara, the project will be further presented at Württembergische Kunstverein Stuttgart in October 2023. On the occasion of its future reiterations, a publication will be launched, conceived both as a reader that gives voice to thinkers and artists that have influenced the practice and thinking of Adina Pintilie, and her community of collaborators, and as an extensive documentation of the exhibitions and their respective mediation programs in Venice, Timișoara, and

Stuttgart. We invite you to find detailed information about the publication on our website and social media channels.

We express our profound gratitude to Adina Pintilie’s community of collaborators, all of whom, by employing tentative yet vulnerable methods of self-discovery in front and aside of the camera, continue to generously share their own experiences and explore their intimate and emotional archives with the filmmaker, her team, and, subsequently, with the audience. On behalf of all of us in the team and of Adina Pintilie, we thank the curatorial team of Timisoara 2023 for their trust, BRD Groupe Société Générale for their unprecedented support in creating a barrier-free exhibition space, the Romanian Cultural Institute for their continuous support after the Romanian participation at Venice Biennale, and we extend the team’s deepest gratitude to all our partners, supporters, and collaborators.

We are very thankful to have collaborated with a team of incredibly dedicated professionals, with our co-producers from Kunsthalle Bega, Alina Cristescu, Andreea Drăghicescu and Bogdan Rața, who in the extremely short amount of time that we all had at our disposal came together to see this project come to life with the greatest care. And lastly, we are extremely grateful to Adina for allowing us with great generosity to join her universe and community and to learn from her imagination and ethics about a different way to be with oneself and with the other. For the both of us, this has been an extraordinarily memorable and transformational experience.

About the artist

Artist and filmmaker Adina Pintilie was born in 1980 in Bucharest and lives between Bucharest and Hamburg. Her decade-spanning artistic multi-platform research on intimacy, contemporary body politics, and the aesthetics and ethics of expanded moving images production spans installation, performance, film, and virtual reality and is nurtured by long-term collaborations and trans-disciplinary research.

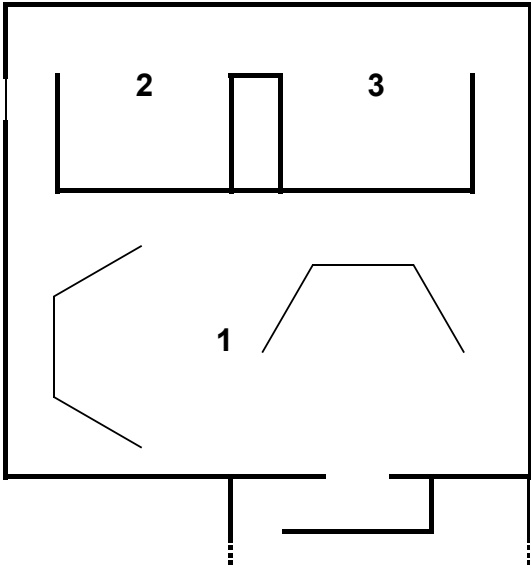
Her feature film *Touch Me Not* was awarded the Golden Bear at the 2018 Berlinale and was nominated for the European Discovery Award at the European Film Academy Awards. Since, it has been distributed in theaters in more than forty territories and was presented in festivals and institutions including the MoMA, New York; ICA Institute of Contemporary Art, London; Bozar Palais des Beaux Arts, Brussels; Harvard Film Archive; BFI London Film Festival; Sarajevo Film Festival; IDFA International Documentary Film Festival Amsterdam; Toronto International Film Festival; Viennale, Vienna; Karlovy Vary International Film Festival. The film received widespread critical acclaim, with positive reviews in major publications, including the New York Times, Hollywood Reporter, IndieWire, Los Angeles Times, Sight & Sound, Télérama, Les Inrockuptibles, Die Welt, Die Zeit, Libertatea, Adevărul, Observator Cultural, and Arta Magazine.

The medium length *Don’t Get Me Wrong* premiered at the Locarno International Film Festival in 2007 – Filmmakers of the Present Competition, won the Golden Dove Award at Dok Leipzig, the Best Female Director Award at the Mexico City International Contemporary Film Festival, and was presented in more than fifty international film festivals including the Thessaloniki International Film Festival, Montpellier International Festival of Mediterranean Film, Trieste Film Festival, Festival International du Film Francophone de Namur, Documenta Madrid, Dokfest Munich, Moscow International Film Festival, Sarajevo Film Festival, and Warsaw International Film Festival. Her medium length *Oxygen* premiered at the Rotterdam Film Festival in 2010, was nominated for the Best Short Film Award at the Romanian Film Industry Awards, and was presented, amongst others, at BAFICI Buenos Aires International Film Festival, Warsaw International Film Festival i Montpellier International Film Festival, Bilbao International Film Festival, Thessaloniki International Film Festival, and Tampere International Film Festival.

Her short *Diary#2* won the Zonta Prize at Oberhausen International Short Film Festival in 2013, and was presented, amongst others, at the Belo Horizonte International Short Film Festival and Sofia International Film Festival. Her short *Man at Work 2 Sandpit#186* premiered at the Locarno International Film Festival and received a Special Mention at the Trieste International Film Festival 2009 and Second Prize at Miami International Film Festival.

Pintilie is currently a Professor for cinema at the HFBK University of Arts Hamburg. She has taught internationally including at KHM Academy of Media Arts, Cologne, the Norwegian Film School, Berlinale Talents, Stockholm University of the Arts, York University Toronto, National University of Drama and Film Bucharest, SOURCES 2, and Tehran Film Festival. She was jury member, amongst others, at Berlinale Official Competition, Locarno – Pardi di Domani Competition, International Competition – Trieste Film Festival, Karlovy Vary International Film Festival – Eurimages Lab Award, TorinoFilmlab, Indielisboa International Film Festival, Oberhausen International Short Film Festival, Nordic Competition – Goteborg International Film Festival, First Appearance – IDFA International Documentary Festival Amsterdam, Next Masters – DOK Leipzig International Film Festival.

Currently, Pintilie is in the production of her next feature film *Death and the Maiden*, alongside further experimentation.

1 **ADINA PINTILIE (2022)**
6-channel film installations, with wall texts:

THE GAZE Duration: 3 min	THE THIRD BODY Duration: 3 min
WHAT ABOUT YOUR BODY Duration: 4 min	THE PRAYER (excerpt) Duration: 2 min
METAMORPHOSIS Duration: 3 min	I THINK WE HAVE AN AUDIENCE Duration: 5 min
A WEAPON AND A CHILD Duration: 12 min	

2 **THE INVERTED RETINA (2022)**
Cinematic sculpture
Duration: 3 film loops X 11 min. 20 sec. each

3 teleprompter systems (TV screens + semi-transparent mirrors + cameras and accessories) & one robotic camera arm
Technique: 3D modelling and printing.
3D design and construction:
H3 - Andrei Mitișor, Răzvan Pascu & Marius Dumitrescu

3 **IN SEARCH OF THE LOST BODY (2022)**
Immersive multimedia installation, with video mapping and VR experience
Duration: 15 min

VR design and development:
AUGMENTED SPACE AGENCY
(Ciprian Făcăeru, Sabin Șerban, Dan Făcăeru)

*all works Courtesy of the artist

Adina Pintilie
Tu ești un alt eu—O catedrală a corpului
You Are Another Me—A Cathedral of the Body

17 februarie – 30 aprilie 2023 / February 17–April 30, 2023	Scenograf / Set Designer: Adrian Cristea	Co-producători / Co-producers: Avanpost, Snaporazverein
Pre-lansare: 16 februarie 2023 / Professional preview: February 16, 2023	Costume / Costume Designer: Maria Pitea	În colaborare cu / In collaboration with: Eidotech, H3, Augmented Space Agency
Spațiu expozițional / Exhibition Venues: Kunsthalle Bega Calea Circumvalațiunii 10, Timișoara 300012, România	Script Supervisor: Andra Bârbuică	Partener principal / Main partner: BRD Groupe Société Générale
	Design instalație VR / VR Installation Design: Augmented Space Agency (Ciprian Făcăeru, Sabin Șerban, Dan Făcăeru)	Susținut de / Supported by: Institutul Cultural Român
	Lumini și design sculptură video / Light & Video Sculpture Design: H3 (Andrei Mitișor, Marius Dumitrașcu, Răzvan Pascu)	Partener instituțional / Institutional partner: Haus der Kulturen der Welt (HKW) Berlin
Artistă / Artist: Adina Pintilie	Arhitectura / Architecture: Bogdan Rața	Parteneri academici / Academic partners: UNATC - Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică București, CINETic - Centrul Internațional de Cercetare și Educație în Tehnologii Inovativ Creative, Universitatea de Vest Timișoara - Facultatea de Arte și Design Timișoara
Curatori / Curators: Cosmin Costinaș and / și Viktor Neumann	Asistente de producție / Production Assistants: Loredana Ilie, Ana Foltuțiu	Parteneri privați / Private partners: BEGA, Tudor Havriliuc & David Corbell, Andrei Dunca
Performeri / Performers: Hermann Müller, Dirk Lange, Christian Bayerlein, Grit Uhlemann, Laura Benson, Hanna Hofmann	Asistenți / Assistants: Cristina Cebotari, Denis Cristorian, Ana Messer, Petru Opruț, András Hunor, Mátyás Attila	Parteneri catalog și program public / Catalogue and public programme partners: Kilobase, Dispozitiv Books, Motivation Romania Foundation, Mozaik Association
Project Manager: Andreea Drăghicescu	Coordonatoare financiare / Financial Coordinators: Maria Gabriela Mitrofan, Doina Gogan, Loredana Sorică	Asigurator / Insurance: Groupama
Producătoare Creativă / Creative Producer: Bianca Oana	Contabilitate / Accountancy: Cristina Serafim, Katharina Thoms	Plăcut de / Liked by Radio Guerrilla
Co-producători / Co-producers: Alina Cristescu, Andreea Drăghicescu, Bogdan Rața	Mediere și educație / Mediation & Education: Daniel Neugebauer, Larisa Oancea	Parteneri media și de monitorizare / Media and monitoring partners: TVR, Radio Guerrilla, Radio România Cultural, Europa Liberă România, Radio România Internațional, Deutsche Welle, Allgemeine Deutsche Zeitung, Revista Arta, Scena9, Kajet Journal, Observator Cultural, Propagarta, Libertatea, Elle, Avantaje, Unica.ro, The Institute, LiterNet, Modernism.ro, mediaTRUST
Designul expoziției & Director tehnic / Exhibition Design & Technical Director: Martin Backhaus	Mediatori culturali / Cultural Mediators: Alisha Lovin, Tudor Mutrescu, Tudor Dumitru Udroi, Sorin Ștefan Valea	Mulțumiri / Acknowledgements: Mihai Pop, Mihaela Lutea, Andrei Tănăsescu, Attila Kim, Ulla Hahn, Dragoș Olea, Sandra Demetrescu, Blixa Bargeld, Dan Vișovan, Alexandru Luca, Paula Hotea
Director de imagine / Director of Photography: George Chipier-Lillemark	Coordonatoare comunicare / Head of Communication: Tiana Alexe	
Sound Designer: Manuel Grandpierre	Communication Executive: Geta Petrovici	
Mixaj sunet / Sound Mix: Manuel Grandpierre, Marius Leftărache, Vlad Feneșan	Social Media: Andreea Tiriplică	
Consultant artistic pentru sunet / Artistic Consultant for Sound: Bernhard Maisch	Design grafic / Graphic Design: Ugron Lajos	
Muzica / Music: Blixa Bargeld, Einstürzende Neubauten, Diana Miron, Throbbing Gristle, Marcel Pérès & Ensemble Organum	Dezvoltare website / Website Development: Lucian Sava, Hannah Shypovych	
Operator camera a doua / 2nd Camera Cinematographer: Laurențiu Răducanu	Traduceri / Translation: Bertha Savu, Larisa Oancea	
Operator camera a treia / 3rd Camera Cinematographer: Dragoș Hanciu	Un proiect produs de / A project produced by: Manekino Film, Asociația Culturală Manekino, Kunsthalle Bega și Fundația Calina, Centrul de Proiecte al Municipiului Timișoara	<i>Tu ești un alt eu—O catedrală a corpului</i> <i>face parte din Deschiderea Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii și este finanțată de Municipiul Timișoara prin Centrul de Proiecte.</i>
		<i>You Are Another Me—A Cathedral of the Body</i> <i>is part of the Opening of Timișoara 2023 – European Capital of Culture and is financed by the Municipality of Timișoara through the Center for Projects</i>

2023
Timișoara 2023
Capitală Europeană a Culturii

UN PROIECT PRODUS DE / A PROJECT PRODUCED BY

Kunsthalle Bega

FUNDAȚIA
CALINA

BEGA

SPONSOR

PARTENER PRINCIPAL /
MAIN PARTNER

GROUPE SOCIETE GENERALE

SUSȚINUT DE /
SUPPORTED BY

PARTENER INSTITUȚIONAL /
INSTITUTIONAL PARTNER

PARTENERI ACADEMICI / ACADEMIC PARTNERS

Pentru informații presă / For media enquiries:
press@cathedralofthebody.com /
0732.048.411
kunsthallebega@kunsthallebega.ro

Pentru informații generale / For general enquiries:
info@cathedralofthebody.com
kunsthallebega@kunsthallebega.ro

www.cathedralofthebody.com
Facebook | Instagram: [@cathedralofthebody](https://www.instagram.com/cathedralofthebody)
YouTube: You Are Another Me—A Cathedral
of the Body

www.kunsthallebega.ro
Facebook | Instagram: [@kunsthallebega](https://www.instagram.com/kunsthallebega)
YouTube: Fundatia Calina

